tásra: *Angyal* Dezső királyi tanácsos, gazdasági igazgató, *Witell* Nándor udvari főkertész és *Pecz* Ármin királyi tanácsos.

Az ünnepélyes megnyitás szombat délben volt. A katonazenekar eljátszotta a Himnuszt, majd *Kövessy* Gyula üdvözölte a megjelenteket s vázolta a kiállitás célját. *Cicatricis* Lajos főispán lelkes szavakban válaszolt a beszédre, majd fölkérésére *Ragányi* István, a földmivelésügyi miniszter képviseletében megnyitotta a kiállitást.

A kiállitás anyaga a Vigadóban, az ugynevezett sajtópavillonban, valamint két nagy melegházban van elhelyezve. A virágkiállitás az idén nem olyan szenzációs, mint ahogy a mükertészek fejlettsége miatt elvárhattuk volna, aminek egyetlen oka a rendellenes időjárás. A konyhakertészet azonban bámulatos, mindenképen elsőrangu.

A Vigadóban feltünik mindenekelőtt *Prohászka* József zsombolyai kereskedelmi kertészete kiállitása. Pelargónium cserépvirágai csodálatosan szépek s nemzetközi viszonylatban is arany-éremre méltóak. De a nagyteremnek s általán az egész kiállitásnak a *budapesti m. kir. kertészeti tanintézet* szereplése adja meg a legnagyobb meglepetést. Amit konyha és általán veteményes termékeivel produkál ez az állami intézmény, az valósággal erőpróbája annak, hogy Magyarországon e téren mit lehet produkálni. Májusban már mindenféle konyhakerti terményekkel szerepel, a legszebb spárgától kezdve a szőlőig és a sárga dinnyéig, illetve idei őszi barackig. És minden gyümölcs izletes, érett, — csodával határos eredmények. A Vigadóban a kiállitók közül a legteljesebb elismerést érdemlik a következők: Ifjabb *Zsiga* András (Ujszeged), különféle kertészeti termékek; Sándor Ferenc (Ujszeged) virágok; Kovács Márton mükertész (Szőreg) szép diszitő képességről tesz tanuságot; *Szücs* Andor — Szeged — rendkivül izléses csokrai; valamint az ujszegedi *Nyul* László koszorui; *Csiszár* István rózsái; *Kalapis* Pál földieper- és gyümölcs; feltünik *Kopp* Péter nemes izlésü koszoruja; *Kerekes* István (Hódmezővásárhely) szorgalma dicséretre méltó; *Lobovsek* Antal (Budapest) uborkái, *Bednársz* Károly (Magyarkanizsa) rózsái szintén szépek.

A Vigadó jobbfelől eső térségén vannak *Molnár és Torst* (Budapest) babérfái és virágai. A tánckörönd előtt van *Szobocser* Antal és *Bogyai* (Budapest) kiállitása.

A Vigadó mellett két hatalmas melegterem ékeskedik. *Oetl* Antal budapesti vasöntödéje és gépgyára az ilyen házak készitésében igazán speciálista. A szegedi egyesület fölkérésére saját költségén jött el a kiállitásra szerepelni a gyár, egyuttal főmérnöke: *Buck* Ernő kiállitotta virág és zöldség árucsarnok terveit, amelyek nemcsak praktikusak, de esztétikusak is. A kettős házban *Szabó* János (Kecskemét) óriási anyaggal szerepel, diszvirágai gazdag izlésről és nagyszerü szakavatottságról tanuskodnak. Ugyanilyen kellemes meglepetést ad *Horváth* Mihály (Ujszeged), aki országos viszonylatban szintén dicséretre méltó eredményeket produkál. Büszke lehet Szeged az ilyen mükertészére.

A pavillonban *a m. kir. kertészsegédiskola* (Baja) földieperrel, virágokkal s konyhakertészeti termékeivel, ugyszintén az ujszegedi *Árpád-Otthon* kertésze: *Fekecs* Lajos is ugyancsak virágaival feltünik. *Szabó* Kálmán a Pillich-telepi kertészetéből állitott ki virágokat. E pavillonban állitott ki *Kutasy* Dániel (Balassagyarmat), aki a föltalálója a Kutasy-féle *Sirius*-növénytápsónak. Kutasy tizenöt év óta kisérletezett a tápsó összeállitásával, elköltött harmincezer koronát, végre megoldotta a kérdést, szabadalmaztatta s két év óta máris nagy horderejü eredményeket mutatnak fel az ország ama kertészei — köztük szegediek is, — akik a Siriust használják. A *Ratio*-növénytápsó (Budapest) készitői: *Bak* Imre és *Singer* Róbert szintén szerepelnek a kiállitáson, ők egy év óta foglalkoznak állitólag sikerrel a tápsó készitésével és terjesztésével. Az *Ablaka-testvérek* (Szeged) virágcserepei, *Frühmand* Gyula (Gyömrő) háztarfási felszerelései, valamint *Gányi* Oszkár (Szeged) játékszerei kellemes meglepetést adnak.

A főfasor baloldalán van *a gyümölcs-, fa- és veteményes kiállitás.* Ezen a részen *Horváth* János, *Horváth* István, *Nyul* László, *Hankó és Kopp* szegedi kertészek rendezték kiállitásukat. A budapesti kertészeti tanintézet, *Tallián* Béla báró máriatelepi kertészete, *Fischer és Társa* (Nagyenyed), *Borbás* János (Jászapát) és *Grüner* földbirtokos (Algyő) is kiállitottak.

Megemlitjük még, hogy a vendégeknek *Kállay* Albert v. b. t. t. megmutatta ujszegedi mintatelepét, amely gyönyörü és páratlan mindenképen.

A kiállitás a pünkösdi ünnepeken marad nyitva. *A termékek eladók.*

A hatvan éves ifju.

— Nyár az őszben. —

(Saját tudósitónktól.) *Balsac* megirta a harminc éves asszony természetrajzát. Ez sokkal könnyebb volt, mintha megirta volna a hatvan éves férfiét. Az asszony mindig hálásabb, kiadósabb téma, mint a férfi, pláne a harminc esztendős asszony, aki maga az igézet, a kivánalom, sőt mi több: a forradalom. A hatvan esztendős férfi nem egyéb, mint a mult, a csöndes lemondás és a változhatatlanba való beletörődés. A hatodik X a mértföldköveknek az a megállója, ahonnan már csak hátrafelé lehet nézni, vissza a multba, ami eltünt, mint egy sejtelmes álom. Hatvan esztendő a férfi életében a sárguló ősz, hulló falevelekkel, amit fölkap a szél, hogy elsodorja . . .

Nagy ritkán találkozik kivétel is, de ez oly ritka, mint manapság a bölény. Ez a kivétel itt jár-kel közöttünk, dolgozik reggeltől napestig, fárad, verekszik, szerepel a fórumon és fürge, mint a mókus. A kedélye ép, nem tudja kikezdeni az ezernyi gond, ami mindig másokért van, a sok vesződség, ami foglalkozásában folyton előfordul; az energiája szilárd és erős, nem őrölte meg az ismétlődő háboruság, ami ujra meg ujra megujul és a szive, ah a szive a hat X dacára is fiatal.

Nincs az a diák, akinek a szive hangosabban dobogna, ha meglát egy kivánatos **leányt, vagy asszonyt,** mint az övé, akinek zürke, fénytelen szeme felvillan egy szép nő láttára és nincs az a deli Romeo, aki nagyobb kitartással, a szerelem lázongóbb fordalmával ostromolná váltakozó Juliáját, mint a mi emberünk, aki a napokban érte el a hatodik X-et. Nem volt bus e napon, a lemondás nem fészkelődött a szivébe, nem gondolt arra, hogy jön már a megállás, a munka mérséklésének időszaka, ujabb tervek, gondolatok foglalkoztatták agyát, ujabb érzések keletkeztek szivében és a hevülésnek azzal a megnyilatkozásával látott mindennapi munkájához, ami fiataloknál is ritkaság. Uccu ma, nem lesz holnap soha! . . .

Ugy látszik, a ma, sőt még a holnap is neki virul és ebben a nagy virulásban az is virul, ami foglalkozása szerint a szivéhez nőtt. Pedig a tegnapja küzdéssel volt teli. A küzdés az elementuma. Meg van benne egy ritka tulajdonság: tud akarni és ez a nagy akarása, amitől távol áll az akarnokság, mindig megszerezte számára a sikert és az emberek csodálatát. Noha elitéli a konvencionális társadalmi betegséget: a párbajt, az élete csupa párbaj. Nőkkel, férfiakkal egyaránt. És bár sokszor kapott vágásokat, de mindig talpra állt, mint a macska, és folytatta ott, ahol elhagyta. Mindig mert és

— Ha nem tetszik az urnak, mért nem lovagol odább a másik utcába?

Verácska most félelemmel gondolt a csuf és ijesztő alkotmányra, mely a hóhért és a bünben talált fehérnépek ketrecét is eszébe juttatta. Beleharapott az ajkába, hogy visszaszoritsa felpihegő sirását, azután csak szaladt tovább, át a Poprád hidján, végig a várfal alatt, valamerre pislákoló tábori tüzek integettek feléje a hallgatag éjszakában.

Ej! Fáj a szivem, mikor ezt elbeszélem!...

Mert a karmazsin-piros csizmácskának bizonnyal ez volt utolsó utja e földi mezőkön. Hogy ért a táborhoz a maga feje után szaladó, bolondos gyermek, mit kezdett otromba, álmos katonákkal, mire végzett, hogy került vissza pirkadó hajnal-tájon? . . . Ki tudná azt vajjon megmondani? Ki tudhat mindent, ki lát mindent, ami egy rémségesen hideg, kegyetlen téli éjszakán történik? Éles szél fujt a hegyekről és Verácska nem szaladt már többé, csak vánszorgott, mint a halálra sebzett őzike... Oda volt a gyönyörüséges csizmácska, oda a sálkendő is, haja félig kibontva lobogott utána és a vállán nem volt más, mint egy kopott, szakadozott, barna katonaköpeny...

És aztán oda volt még valami: Verácska rózsás arcának bübájos, tiszta ragyogása, ami csak egyszer mulik el az életben s aminek a helyén azontul könnypatakok mosnak mély árkokat a megbánás sápadt hómezejére.

Verácska, boldogtalan kicsi virágszál, mi lett veled?...

Nem is birt nagyon messze menni a térdig érő hóban, csak a Poprád hidjáig. Ott megállt és lenézett a jeges vizbe. Nagy, havas táblák usztak rajta és egyiknek a hátán fekete varju gubbasztott. Verácska busan intett még neki... Azután nem látta többé sem a vizet, sem a varjut.

Ugy szedte föl a hid karfája mellől az örmény szatócs, aki nyikorgó kordéjával arra döcögött és furcsának találta, hogy az a gyönge husu leány ne talált volna puhább párnát a hónál, melyben eszméletlen feküdött. Fölszedte, hazavitte. Történt már ennél bolondabb eset is a világon.

Csak az az egy bizonyos, hogy az ezer pár csizmáért nem jött el másnap a generális követe. Holéczi uram nyugodtan pipálhatott tovább a cimeres pipáiból és gondolkozhatott az idők folyásán. Néha-néha, mikor áthaladt az ágyasházon — pedig mindig ugy intézte, hogy arra vezessen az utja, — megállt a bánatos Mária kép előtt, csak ugy oldalvást és nézte azt az üres helyet, a rozmaring-ág mellett, ahonnan nagyon hiányzott valami. Ugy megszokta már ott a szem. Vagy tán bizony nem lát jól? Kitörülte belőle a könnyet goromba öklével és hangtalanul sóhajtott egyet a lelke végtelen bánatával:

— Bár inkább az ezer pár csizmáért jöttek volna el a gézenguzok!

Kertmegnyitás. „KOSSUTH" kávéház kerthelyiségében MA és MINDEN NAP A világhirü Gaumont-mozgóképek :: kerülnek bemutatásra. :: A mai világsláger CSODA SUGÁR. Nagyhatásu dráma 3 felvonásban. Szabad bemenet. Kezdete 9 órakor. :: Mozi után :: Nagy Tombola-est remek nyereményekkel. Farkas Ferenc jóhirü cigányzenekara muzsikál. Kertmegnyitás.